

Gevonden verlangen

Lees ook in de Romanchica-reeks:

Heb me lief

Liefde zonder grenzen

Nog één keer

Die ene zomer

Een nieuw begin

Alle maskers af

Volg je hart

Verlangend naar later

Wat ik weet over jou

Niets is onmogelijk

Liefde onder constructie

Tegen wil en dank

Dromen met jou

Tara Meijer

Gevonden verlangen

13

Copyright © 2012 Tara Meijer en Dutch Media Trade

Omslagontwerp: Oranje Vormgevers

Omslagbeeld: © Shutterstock.com

Verzorging e-book: Perfect Service, Schoonhoven

ISBN 978 90 499 5392 8/ NUR 343

Hoofdstuk 1

‘Uiteraard, dinsdag om drie uur. Staat genoteerd. Tot dan.’ Lichtelijk geïrriteerd hangt Sofie op. Nu moet ze ook nog eens gaan afspreken met een cliënt van haar collega, omdat die op vakantie is. Alsof ze niets beters te doen heeft. Het is vier uur, gelukkig kan ze over twee lange uren eindelijk weg. Eindelijk weekend en weg van dit ellendige saaie kantoor.

Vanochtend werd ze wakker en het eerste wat Sofie dacht, was: o nee, niet weer werken. Ze had de wekker nog lekker twintig minuten laten snoozen voordat ze was opgestaan. Uiteindelijk was ze te laat op haar werk gekomen. In de spiegel op de toiletten zag ze zichzelf staan: de slaapkreukels nog in haar gezicht, een enorme bos ongekamde blonde krullen en een streep mascara op haar oogleden, waardoor haar lichtblauwe ogen nog fletser leken. Nee, dit was geen goed begin van de dag geweest.

Het begint haast een gewoonte voor Sofie te worden om te laat en onverzorgd op haar werk te verschijnen. Maar ja, echt veel passie heeft ze dan ook niet voor haar baan als publiciteitsmedewerker bij een groot elektriciteitsbedrijf in Arnhem. Maar ook al is het werk redelijk saai en voelt ze geen passie voor haar werk, de zekerheid dat ze elke maand haar rekeningen kan betalen en af en toe zelfs iets kan sparen maken veel goed.

Terwijl Sofie erover nadenkt, beseft ze dat ze eigenlijk voor niet veel dingen echt gepassioneerd is. Ze heeft geen uitgesproken politieke voorkeur of hobby waarvoor ze dag en nacht in touw is. De dagen volgen elkaar monotoon op: kantoor, werken, weekend en dan begint het hele verhaal weer opnieuw. Niets kan haar zo veel interesseren dat ze er alles voor zou willen opgeven, haar idealen achterna wil gaan, zoals sommige vrienden dat wel hebben gedaan.

Maar daar komt binnenkort verandering in. De reis die ze gaat maken, voelt aan als een grote verandering, een spannend avontuur. Elke keer als ze eraan denkt, gaat haar bloed sneller stromen, worden haar handen een beetje klam en voelt ze dat de

haartjes op haar onderarmen recht overeind gaan staan. Alsof iemand heel langzaam met een veertje over haar onderarm streelt. Terwijl Sofie eraan denkt, trekt er weer een rilling over haar rug en ze droomt even weg: voor het eerst in haar leven gaat ze een maand lang alleen op reis. Naar Italië. Een maand overgoten met zon, zee, citytrips, een gebruide huid, heerlijk eten en vol avontuur. In gedachten voelt ze de zonnestralen al op haar gezicht.

Haar reis heeft alles te maken met het dagboek dat ze op haar tweeëndertigste verjaardag van haar moeder heeft gekregen. Toen Sofies moeder twee jaar geleden vrij onverwacht overleed, gaf ze het haar vlak voor haar dood. Het moment staat in Sofies geheugen gegrift. Zittend aan het bed van haar moeder kreeg ze een mooi, dik, donkerblauw boek.

‘Sofie, misschien is het vreemd om je nu, op dit moment, dit boek te geven. Maar ik wil het je zelf geven en ik wil niet dat je het pas later vindt en we er niet meer over kunnen praten, als ik er niet meer ben. Het is mijn dagboek, vol verhalen van mij en je vader. Onze liefde en onze herinneringen heb ik erin beschreven. Het dagboek staat vol met foto’s en gaat vooral over onze eerste lange reis samen naar

Italië. We waren toen zo verliefd. Ik wil graag dat jij het hebt.’

Als Sofie het gesprek weer afspeelt in haar hoofd, krijgt ze tranen in haar ogen. Het was zo’n mooi moment.

‘Het spijt me dat ik nooit over je vader heb kunnen praten. Het was te pijnlijk voor me. Ondanks alle tijd die voorbij is gegaan, was hij mijn grote liefde. Ik ben er nooit overheen gekomen dat hij zo vroeg gestorven is.’

Sofies vader stierf toen zij nog maar twee jaar oud was. Veel herinneringen heeft ze niet aan hem. De liefde van haar ouders is voor Sofie zoiets groots, moois en romantisch dat het zich als een ideaalbeeld in haar hoofd heeft gevormd. Ze vindt het daarom erg jammer dat ze er niet meer over heeft kunnen praten met haar moeder. Het dagboek is dan ook haar dierbaarste bezit. Het geeft Sofie een inkijkje in de liefde tussen twee smoorverliefde twintigers die met de trein door Italië trokken. Een wereld en een liefde die voor haar onbekend zijn gebleven.

Een tijdlang wist Sofie niet zo goed wat ze nou met het dagboek aan moest. In de kast zetten en er af en toe in lezen, stukken ervan uitprinten en die

aan de muur hangen? Ze vond het moeilijk. Totdat er een paar maanden geleden een idee begon te broeden in haar gedachten. En voor het eerst in heel lange tijd nam ze een groot besluit. Een besluit dat meteen zo vaststond in haar hoofd, dat het er met geen mogelijkheid meer uit te krijgen was. Deze zomer gaat ze, met het dagboek als haar wegwijzer, op zoek naar de plaatsen waar haar ouders zo'n gelukkige tijd hebben beleefd. Ze is van plan om de plekken te bezoeken die op de foto's van haar ouders staan, zodat ze daar een foto van zichzelf kan maken, op dezelfde plek. Sofie heeft het gevoel dat ze zo haar ouders beter kan leren kennen en hen een laatste eer kan bewijzen.

Het is haar plan om te beginnen in Rome, waar haar ouders ook als eerste naartoe gingen, om dan via de kust naar boven te reizen en uiteindelijk te eindigen in Venetië, de stad waar haar moeder altijd naar heeft terugverlangd. En de stad waarover Sofie al haar hele leven zoveel mooie verhalen heeft gehoord, maar waar ze zelf nog nooit is geweest.

Sofie verheugt zich enorm op de reis en het alleen-zijn. Ze kan niet wachten en ziet zichzelf al luiierend en lezend aan de kust zitten op een terras,

met een glas koude wijn binnen handbereik, haar blote voeten in het zand, terwijl ze de geschiedenis van haar ouders een eigen invulling geeft.

Tot haar verbazing reageerden haar vriendinnen minder enthousiast. Ze zou zich alleen gaan voelen, met heftige emoties in de knoop komen, ze had nog nooit alleen gereisd, het zou te gevaarlijk worden, blablabla. Maar Sofie gelooft er niets van. Ja, natuurlijk is ze niet altijd even handig en het zou vast moeilijk worden soms, maar nooit eerder in haar leven heeft ze een besluit genomen waarvan ze zo zeker was.

Ze is blij dat ze alleen gaat. Dan heeft ze alle tijd om de plaatsen waar haar ouders zijn geweest rustig te bezoeken en alle boeken te lezen die haar al maandenlang aankijken, maar waarvoor ze nooit de puf heeft na een dag werken.

Ruw worden haar gedachten verstoord. Het is Ralf, haar baas.

‘Sofie, kun jij voordat je weggaat nog even naar dit verslag kijken? Er moet nog flink wat verbeterd worden. Ik moet weg, mijn vriendin is eerder vrij en we maken er een heerlijk lang weekend van. Sorry!’ Met een dikke knipoog naar haar vertrekt hij.

Ja, wrijf het er maar in, denkt Sofie. Zonet voelde ze zich nog heerlijk alleen met haar gedachten over de reis naar Italië, maar door deze opmerking van Ralf is ze weer helemaal terug in haar eigen saaie leven. Ja ja, ik weet het heus wel, dat ik hier als enige op vrijdagmiddag nog zit te typen, dat ik niemand heb om oneindig lange weekenden mee door te brengen. Dat jij en je vriendinnetje nu heerlijk romantisch aan het doen zijn, terwijl ik dat rottige verslag nog af moet maken.

Ze weet niet hoe het precies komt, maar ze kan het gewoon niet: nee zeggen. Zelfs als ze iets eigenlijk niet wil, of geen tijd heeft, heeft ze het gevoel dat ze ja moet zeggen. Dat ze de ander niet kan teleurstellen. Daardoor is ze de afgelopen dagen alleen maar bezig geweest de klusjes op te knappen die haar collega's hebben laten liggen voordat ze op vakantie gingen. Het was de zoveelste keer dat Sofie over zich heen had laten lopen door haar collega's. Intussen is het al zover dat ze vaak met tegenzin naar haar werk gaat, zoals vanochtend. Het energiebedrijf leek vlak na haar studie een geweldige kans; het was internationaal bekend en ze kreeg meteen een vaste aanstelling. Maar de laatste tijd begint ze

er steeds vaker over te twijfelen. Is dit wel wat ze echt wil doen?

Eerst maar eens op reis en rust vinden om na te denken, besluit Sofie, ook al lijkt niet iedereen het een goed idee te vinden.

Haar gedachten worden onderbroken door haar telefoon.

‘Ha, Jasmijn.’ Het is Sofies beste vriendin.

‘Ha lieverd, wat zullen we afspreken vanavond?’

‘Laten we om zeven uur een wijntje gaan drinken op het terras, bij die ene Thai tegenover de kerk,’ stelt Sofie voor. ‘Kunnen we daarna ergens een hapje gaan eten of daar lekker blijven zitten.’

‘Ja, dat is goed. Ik heb er zin in, we moeten hoognodig bijkletsen!’

‘O, ik ben benieuwd. Vertel... Gaat het weer over die idiote scharrel van je? Wat voor vreemd speeltje heb je nu weer gekregen?’

‘Haha, hou op zeg! En heb jij dat idiote plan al uit je hoofd gezet om alleen naar Italië te gaan?’ vraagt Jasmijn.

‘Nee, en dat gebeurt ook niet. Ik heb er heel veel zin in.’

‘Maar Soof, je houdt helemaal niet van alleen

zijn. Je wordt doodongelukkig daar.'

'Deze keer niet, ik heb zin om alleen te gaan,' zegt Sofie stellig. 'Let maar op.'

'Nou ja, we hebben het er straks nog wel over. Doei!'

Jasmijn is een van de weinige vriendinnen met wie Sofie alles kan delen. Ze kunnen urenlang winkelen, kletsen over mannen, de zin van het leven en suffe dingen zoals de ideale manier om je gootsteen goed kalkvrij te houden. Maar bovenal kunnen ze altijd bij elkaar terecht. Voor alles: om te lachen, grappen te maken, te huilen, boos en chagrijnig te zijn, maar ook om elkaar midden in de nacht huilend of dronken – soms zelfs allebei – op te bellen. Zoals vijf jaar geleden, toen Markus haar opeens verliet.

Hij was Sofies grote liefde. Als een donderslag bij heldere hemel maakte hij het uit. Natuurlijk had ze al vaker van vriendinnen gehoord die verlaten waren door hun man dat het 'zo onverwacht kwam' en dat ze het 'totaal niet' hadden zien aankomen, maar daar begreep Sofie nooit zo veel van. Als je relatie niet lekker loopt, je niet meer van elkaar houdt, je geen seks meer hebt en je vaker ruzie hebt dan dat

het leuk is, dan kan dat inderdaad gebeuren. Maar bij haar en Markus zou zoiets nooit kunnen.

Nou, daar had ze zich dus lelijk in vergist. Markus en Sofie kenden elkaar nog van de middelbare school en waren voor veel mensen in hun omgeving het ideale stel. Ze hadden een prachtig oud huisje midden in het centrum, hadden amper ruzie, maakten mooie reizen, hielden van elkaar. En op vakantie in Griekenland vorig jaar was Markus zelfs op zijn knieën gegaan. Markus was dol op Sofie, hij overlaadde haar altijd met bloemen en cadeaus. Ze leefde in de illusie dat alles goed zat tussen hen tweeën.

Als Sofie terugdenkt aan de dag waarop Markus het uitmaakte, krijgt ze nog steeds een misselijk gevoel in haar buik. Als een bal die je de adem beneemt en die zich met gemene stekelige klauwtjes vastgrijpt in je buik. Het voelt als de dag van gister. Het was een vrijdagavond en ze had lekkere boodschappen voor het weekend gedaan en alvast een goede fles wijn opengetrokken voor als Markus zo thuiskwam. Op het moment dat de deur openging, zag ze al aan zijn gezicht dat er iets was. Hij liep naar binnen en toen kwam het er in één keer uit.

‘Lieverd, ik kan het niet langer voor me houden.

Ik ben hopeloos verliefd geworden op mijn nieuwe collega. Ik heb dit nog nooit gevoeld voor iemand anders. Ik heb geprobeerd het te onderdrukken, maar het lukt niet. Ik ga bij je weg, ik kan niet anders. Het spijt me. Het spijt me. Echt.'

Nog hetzelfde weekend had Markus zijn koffers gepakt en was hij vertrokken uit hun huis. Sofie kan zich weinig herinneren van de dagen daarna, als een nachtmerrie gingen ze voorbij. Het enige wat ze nog weet, is de aanwezigheid van Jasmijn, die bij haar was, voor haar kookte en haar tranen depte. Met liters thee en repen chocolade lagen ze op de bank en keken ze in een week alle seizoenen van *Sex And The City* – Jasmijn had er zelfs vrij van haar werk voor genomen. Ze lachten, huilden, verbaasden en herkenden zich in de komische situaties en de hechte vriendschappen van deze vrouwen in het bruisende New York.

Heel langzaam ging het beter met Sofie. Ze her- vond haar kracht, maar voelde zich leeg en lelijk; afgedankt eigenlijk. Ze verhuisde uit hun oude huis naar een kleiner appartement. Het verdriet mengde zich met fijne momenten. Er kwamen dagen dat ze niet meteen aan Markus dacht als ze opstond.

Hoe opgewekt ze zich ook tegen de buitenwereld gedroeg, vanbinnen zat nog altijd het gevoel dat ze niet goed genoeg, niet knap was. Niet leuk genoeg voor een vriendje. Waarom had hij haar anders verlaten? Scharrels en kortstondige vriendjes in de jaren na Markus bleken uiteindelijk allemaal ontzettende eikels. Zoals Richard, met wie ze een paar leuke dates had en met wie het echt serieus leek te worden. Totdat ze op een avond met twee vriendinnen ging stappen en ze hem in de hoek van de club met een andere vrouw zag zoenen. Toen hij Sofie in het oog kreeg, zei hij dat Sofie het niet goed had gezien en dat hij ‘het uit kon leggen’. Nou, daar hoefde je bij Sofie niet mee aan te komen.

Daarna kwam die rare Chris, die haar mee uit eten nam en haar keer op keer vertelde hoe mooi en sexy ze was. Maar op een avond, toen ze bij haar huis waren beland na een lange avond met overvloedig veel alcohol en alles leek uit te draaien op seks, werd hij gebeld. Onmiddellijk moest hij weg. ‘Mijn kind is ziek, mijn vrouw is helemaal overstuur.’ Sofie kon nog net een ‘wwwaaaaattttt???’ uitbrengen en weg was hij.

Het waren allemaal onbetrouwbare mannen ge-

weest, die er stuk voor stuk een dubbele agenda op nahielden en in wie ze zich lelijk had vergist. Oppervlakkige uitingen van liefde had ze van hen gekregen, zoals bloemen en chocolaatjes. Ze haalden het bij lange na niet bij de liefde die ze ooit voor Markus had gevoeld voordat hij haar zo schaamteloos in de steek had gelaten. Ze was voorlopig helemaal klaar met mannen.